

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu posiedzeniu niejawnym w dniu 17 października 2017 r. w Warszawie

sprawy S. G. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania S. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia:

4 sierpnia 1988 r. znak:(...); 20 września 1990 r. znak: (...); 10 października 1990 r. znak: (...); 5 grudnia 1990 r. znak: (...); 20 grudnia 1990 r. znak: (...); 5 marca 1991 r. znak: (...); 1 sierpnia 1991 r. znak: (...); 25 listopada 1991 r. znak: (...); 5 grudnia 1991 r. znak: (...); 5 stycznia 1992 r. znak: (...); 5 marca 1992 r. znak: (...); 5 kwietnia 1992 r. znak: (...); 5 grudnia 1992 r. znak: (...); 5 marca 1993 r. znak: (...); 5 grudnia 1993 r. znak: (...); 5 marca 1994 r. znak: (...); 5 czerwca 1994 r. znak: (...); 5 grudnia 1994 r. znak: (...); 5 marca 1995 r. znak: (...); 5 grudnia 1995 r. znak: (...); 5 maja 1996 r. znak:(...); 23 sierpnia 1996 r. znak: (...); 20 lutego 1997 r. znak: (...); 15 maja 1997 r. znak: (...); 25 czerwca 1997 r. znak: (...); 23 lipca 1997 r. znak: (...); 22 sierpnia 1997 r. znak: (...); 19 lutego 1998 r. znak: (...); 24 sierpnia 1998 r. znak: (...); 21 maja 1999 r. znak: (...); 1 czerwca 1999 r. znak: (...); 26 lipca 1999 r. znak: (...); 15 października 1999 r. znak: (...); 24 maja 2000 r. znak: (...); 22 stycznia 2001 r. znak: (...); 26 lutego 2001 r. znak: (...); 24 maja 2001 r. znak: (...); 12 grudnia 2001 r. znak: (...); 22 maja 2002 r. znak: (...); 18 października 2002 r. znak: (...); 2 stycznia 2003 r. znak: (...); 21 lutego 2003 r. znak: (...); 1 marca 2004 r. znak: (...); 1 marca 2006 r. znak: (...); 3 marca 2006 r. znak: (...); 1 marca 2007 r. znak: (...); 25 kwietnia 2007 r. znak: (...); 1 marca 2008 r. znak: (...); 1 marca 2009 r. znak: (...); 10 października 2009 r. znak: (...); 1 marca 2010 r. znak: (...); 1 marca 2011 r. znak: (...); 1 marca 2012 r. znak: (...); 1 marca 2013 r. znak: (...); 1 marca 2014 r. znak: (...); 2 marca 2015 r. znak: (...); 1 marca 2016 r. znak: (...); 1 marca 2017 r. znak: (...)

I. odrzuca odwołanie S. G. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia: 4 sierpnia 1988 r. znak:(...); 20 września 1990 r. znak: (...); 10 października 1990 r. znak: (...); 5 grudnia 1990 r. znak: (...); 20 grudnia 1990 r. znak: (...); 5 marca 1991 r. znak: (...); 1 sierpnia 1991 r. znak: (...); 25 listopada 1991 r. znak: (...); 5 grudnia 1991 r. znak: (...); 5 stycznia 1992 r. znak: (...); 5 marca 1992 r. znak: (...); 5 kwietnia 1992 r. znak: (...); 5 grudnia 1992 r. znak: (...); 5 marca 1993 r. znak: (...); 5 grudnia 1993 r. znak: (...); 5 marca 1994 r. znak: (...); 5 czerwca 1994 r. znak: (...); 5 grudnia 1994 r. znak: (...); 5 marca 1995 r. znak: (...); 5 grudnia 1995 r. znak: (...); 5 maja 1996 r. znak: (...); 23 sierpnia 1996 r. znak: (...); 20 lutego 1997 r. znak: (...); 15 maja 1997 r. znak: (...); 25 czerwca 1997 r. znak: (...); 23 lipca 1997 r. znak: (...); 22 sierpnia 1997 r. znak: (...); 19 lutego 1998 r. znak: (...); 24 sierpnia 1998 r. znak: (...); 21 maja 1999 r. znak: (...); 1 czerwca 1999 r. znak: (...); 26 lipca 1999 r. znak: (...); 15 października 1999 r. znak: (...); 24 maja 2000 r. znak: (...); 22 stycznia 2001 r. znak: (...); 26 lutego 2001 r. znak: (...); 24 maja 2001 r. znak: (...); 12 grudnia 2001 r. znak: (...); 22 maja 2002 r. znak: (...); 18 października 2002 r. znak: (...); 2 stycznia 2003 r. znak: (...); 21 lutego 2003 r. znak: (...); 1 marca 2004 r. znak: (...); 1 marca 2006 r. znak: (...); 3 marca 2006 r. znak: (...);

1 marca 2007 r. znak: (...); 25 kwietnia 2007 r. znak: (...); 1 marca 2008 r. znak: (...); 1 marca 2009 r. znak: (...); 10 października 2009 r. znak: (...); 1 marca 2010 r. znak: (...); 1 marca 2011 r. znak: (...); 1 marca 2012 r. znak: (...); 1 marca 2013 r. znak:(...); 1 marca 2014 r. znak: (...); 2 marca 2015 r. znak: (...); 1 marca 2016 r. znak: (...),

II. oddala odwołanie od decyzji z dnia Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 1 marca 2017 znak: (...).

UZASADNIENIE

W dniu 29 maja 2017r. **S. G. (1)** złożyła do tutejszego Sądu Okręgowego pismo zatytułowane „pozew o zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do ponownego ustalenia prawa do emerytury nauczycielskiej od dnia 1 września 1988 r. oraz o przeliczenie wysokości emerytury nauczycielskiej od momentu jej pobierania, a także o wypłatę zaległych części świadczeń wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę wynikłych z rażącego naruszenia nabytych uprawnień emerytalnych do emerytury nauczycielskiej”. Precyzując przedmiot zaskarżenia odwołująca wskazała,

że zaskarża wszystkie wydane decyzje emerytalne poczynawszy od decyzji z dnia 4 sierpnia 1988 r. znak: (...) do decyzji ostatniej, tj. decyzji

z dnia 1 marca 2017 r. znak: (...). Powołując się na art. 477⁽¹⁴⁾ § 3 k.p.c. oraz art. 189-191 k.p.c. odwołująca wniosła o:

- 1) orzeczenie, że decyzją z dnia 4 sierpnia 1988r. nie zostało jej przyznane prawo do emerytury nauczycielskiej od dnia 30 sierpnia 1988r.,
- 2) orzeczenie, że pominięcie Karty Nauczyciela w decyzji z dnia 4 sierpnia 1988r. wywarło istotny wpływ na wszystkie kolejno wydawane decyzje emerytalne, które zostały oparte na niewłaściwych przepisach emerytalnych,
- 3) orzeczenie, że wszystkie dane decyzje emerytalne nie są połączone tym samym stosunkiem prawnym przysługującym dla emerytury nauczycielskiej od dnia 30 sierpnia 1988 r.
- 4) orzeczenie, że stosowanie przepisów innych niż obowiązujące przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w istotny sposób wpływało na zaniżanie należnej wysokości emerytury nauczycielskiej,
- 5) obarczenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych całkowitą winą za zaistniałe naruszenia dotyczące: braku ustalenia prawa do emerytury nauczycielskiej od dnia 30 sierpnia 1988 r., odwieszenia praw nabytych do emerytury nauczycielskiej i jej przeliczenia na dzień 31 sierpnia 1990 r., przeliczenia podstawy wymiaru emerytury od dnia 30 czerwca 1990 r. z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru równego 218,76% oraz dotyczące przeliczenia emerytury nauczycielskiej od dnia 1 listopada 1991r. w ramach rewaloryzacji,
- 6) rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym.

Uzasadniając swoje żądania odwołująca w sposób szczegółowy przedstawiła naruszenia przepisów oraz błędy, jakie jej zdaniem zostały popełnione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w trakcie kilkunastu lat podejmowanych przez nią prób uzyskania wnioskowanego świadczenia emerytalnego. W ocenie odwołującej organ rentowy we wszystkich wydanych

w jej sprawie decyzjach, poczynawszy od decyzji z dnia 4 sierpnia 1988 r.

do decyzji z dnia 1 marca 2017 r. popełnił wiele błędów, które doprowadziły

do zaniżania należnej jej wysokości emerytury nauczycielskiej. Przede wszystkim organ rentowy nie zażądał od (...) Szkół (...) w W. kompletu dokumentów niezbędnych do ustalenia prawa do emerytury nauczycielskiej, wynikiem czego było wydanie nieprawidłowej decyzji z dnia 4 sierpnia 1988 r. bez określenia jej rodzaju,

ze znakiem dotyczącym renty pracowniczej, bez wskazania podstawy prawnej oraz bez przyznania prawa do emerytury nauczycielskiej od dnia 30 sierpnia 1988 r. z pominięciem ustawy Karta Nauczyciela. Ponadto organ rentowy nie wydał decyzji w przedmiocie wniosków odwołujących o ponowne ustalenie prawa do emerytury nauczycielskiej oraz o przeliczenie wysokości tej emerytury. Dodatkowo organ rentowy nie uwzględnił prawidłowej podstawy wymiaru zarobków kwartalnych za okres zatrudnienia od 1 lipca 1989 r.

do 30 czerwca 1990 r., co powodowało dalsze błędne zaniżanie jej wysokości (odwołanie k. 2-24 a.s., załączniki k. 25-500 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 czerwca 2017 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania S. G. (1) od decyzji z dnia 1 marca 2017 r. znak: (...) na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oraz odrzucenie odwołania w zakresie zaskarżenia decyzji poprzedzających ww. decyzję na podstawie art. 477⁽⁹⁾ § 1 i 3 k.p.c. z uwagi na przekroczenie terminu na jego wniesienia lub na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie pełnomocnik organu rentowego wyjaśnił, że na mocy decyzji z dnia 1 marca 2017 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał waloryzacji emerytury przysługującej odwołującej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw. Odnosząc się do pozostałych zarzutów pełnomocnik organu rentowego zaznaczył, że decyzje wydane w przedmiocie wysokości oraz waloryzacji emerytury do decyzji z dnia 1 marca 2014 r. znak: (...) były przedmiotem rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W ocenie pełnomocnika prawidłowość tych decyzji została potwierdzona w licznych dotychczasowych postępowaniach sądowych. Z kolei od decyzji waloryzacyjnych z lat 2015 i 2016 S. G. (1) nie odwoływała się. W tych okolicznościach zdaniem pełnomocnika organu rentowego kwestionowanie przez ubezpieczoną decyzji poprzedzających decyzję z dnia 1 marca 2017 r. znak: (...) uzasadnia zastosowanie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. z uwagi na powagę rzeczy osądzonej lub też ewentualnie art. 477⁽⁹⁾ § 1 i 3 k.p.c. z uwagi na przekroczenie terminu na wniesienie odwołania. Tym samym zdaniem organu rentowego rozpoznaniu podlega jedynie prawidłowość decyzji z dnia 1 marca 2017 r. w zakresie sposobu waloryzacji dokonanej przez organ rentowy (odpowiedź na odwołanie k. 504-505 a.s.).

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu do zajęcia ostatecznego stanowiska w sprawie oraz przedstawienia dowodów na jego poparcie z dnia 10 lipca 2017 r. odwołująca w piśmie procesowym podtrzymała stanowisko wyrażone w odwołaniu oraz dodatkowo wniosła o zobowiązanie organu rentowego w trybie bezzwłocznym do wznowienia postępowania na jej wniosek z dnia 17 maja 2006 r. (pismo procesowe z dnia 02.08.2017 r. k. 509-521 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona S. G. (1), urodzona w dniu (...), od dnia 30 sierpnia 1988 roku jest uprawniona do emerytury (decyzja ZUS z 04.08.1998 r. k. 96 a.s.).

Po uzyskaniu uprawnień emerytalnych ubezpieczona kontynuowała zatrudnienie pracując jako nauczyciel fizyki, chemii oraz nauczyciel przedmiotu przystosowanie do życia w rodzinie W związku ze składaniem przez ubezpieczoną kolejnych zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, organ rentowy dokonywał przeliczenia świadczenia emerytalnego ubezpieczonej oraz waloryzował jego wysokość. W tym przedmiocie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał następujące decyzje: z dnia 20 września 1990r. znak:

(...); z 10 października 1990r. znak: (...);

z 5 grudnia 1990r. znak: (...); z 20 grudnia 1990r. znak:

(...); z 5 marca 1991r. znak: (...); z 1 sierpnia 1991r. znak: (...); z 25 listopada 1991r. znak: (...);

z 5 grudnia 1991r. znak: (...); z 5 stycznia 1992r. znak: (...); z 5 marca 1992r. znak: (...); z 5 kwietnia 1992r. znak: (...);

z 5 grudnia 1992r. znak: (...); z 5 marca 1993r. znak: (...); z 5 grudnia 1993r. znak: (...);

z 5 marca 1994r. znak: (...); z 5 czerwca 1994r. znak: (...); z 5 grudnia 1994r. znak: (...); z 5 marca 1995r. znak: (...); z

5 grudnia 1995r. znak: (...); z 5 maja 1996r. znak: (...); z 23 sierpnia 1996r. znak: (...);

z 20 lutego 1997r. znak: (...); z 15 maja 1997r. znak:

(...); z 25 czerwca 1997r. znak: (...); z 23 lipca 1997r. znak: (...); z 22 sierpnia 1997r. znak: (...);

z 19 lutego 1998r. znak: (...); z 24 sierpnia 1998r. znak: (...); z 21 maja 1999r. znak: (...); z 1 czerwca 1999r. znak: (...);

z 26 lipca 1999r. znak: (...);

z 15 października 1999r. znak: (...); z 24 maja 2000r. znak:

(...); z 22 stycznia 2001r. znak: (...); z 26 lutego 2001r. znak: (...); z 24 maja 2001r. znak: (...);
z 12 grudnia 2001r. znak: (...); z 22 maja 2002r. znak:
(...); z 18 października 2002r. znak: (...);
z 2 stycznia 2003r. znak: (...); z 21 lutego 2003r. znak:
(...); z 1 marca 2004r. znak: (...); z 1 marca 2006r. znak: (...); z 3 marca 2006r. znak: (...);
z 1 marca 2007r. znak: (...); z 1 marca 2008r. znak:
(...); z 1 marca 2009r. znak: (...); z 10 października 2009r. znak: (...); z 1 marca 2010r. znak: (...);
z 1 marca 2011r. znak: (...); z 1 marca 2012r. znak:
(...); z 1 marca 2013r. znak: (...); z 1 marca 2014r. znak: (...); z 2 marca 2015r. znak: (...); z 1 marca 2016r. znak: (...)
oraz decyzję z dnia 1 marca 2017r. znak: (...) (świadczenia pracy k. 50, 54, 57, 358, 369, 376-377 a.s., umowa o pracę k.
414 a.s., zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu: k. 56, 182, 186, 190, 195-196, 231, 273, 288-289, 339, 358,
369, 376-377 a.s., decyzje zmieniające wysokość emerytury odwołującej – k. 161, 180, 184, 185, 188, 189, 205, 208,
227, 233, 236, 239, 242, 245, 248, 251, 254, 260, 263, 267, 272, 282, 296, 301, 305, 310, 316, 320, 338, 348, 352, 355,
360, 366, 371, 374, 384, 386, 389, 392, 395, 405, 423, 428, 433, 437, 441, 448, 466, 480, 485, 492 a.s.).

Począwszy od 1995 roku S. G. (1) podważała dokonywane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wyliczenia w zakresie wysokości przysługującej jej emerytury. Decyzje, na podstawie których organ rentowy przeliczał świadczenie emerytalne odwołującej bądź dokonywał waloryzacji jego wysokości były przez nią zaskarżane w drodze odwołania. We wszczynanych przez odwołującą postępowaniach zapadały następujące rozstrzygnięcia:

- wyrok Sądu Wojewódzkiego w Warszawie z dnia 10 czerwca 1996 roku (sygn. akt XIV U 438/96), którym oddalono odwołanie S. G. (1) od decyzji z dnia 5 grudnia 1995r. znak: (...) dotyczącej wysokości podstawy wymiaru emerytury (k. 125 a.r. tom I) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 października 1996 roku (sygn. akt III Aur 758/96), którym oddalono rewizję od ww. wyroku Sądu Wojewódzkiego (k. 29-30 a.s. k. 221 a.r. tom I);

- wyrok Sądu Wojewódzkiego w Warszawie, Wydział XIV z dnia 15 stycznia 1998 roku (sygn. akt XIV U 1972/97), którym oddalono odwołanie S. G. (1) od decyzji z dnia 20 września 1990r. znak: (...) oraz odrzucono odwołanie od decyzji z dnia 25 czerwca 1997r. znak: (...) (k. 52 a.r. tom I), a następnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 sierpnia 1998 roku (sygn. akt III AUa 577/98), którym oddalono apelację od ww. wyroku Sądu Wojewódzkiego (k. 337-342 a.r. tom I) oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 25 listopada 1998 roku odrzucające kasację od wyroku z dnia 6 sierpnia 1998 roku (k. 361 a.r. tom I), które uprawomocniło się w skutek Postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1999 roku (sygn. akt II UZ 150/98) (k. 363-366 a.r. tom I);

- wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 6 stycznia 2003 roku (sygn. akt XXI U 975/00), którym oddalono odwołanie S. G. (1) od decyzji z dnia 15 października 1999r. znak: (...) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2004 roku (sygn. akt III AUa 358/03), którym oddalono apelację od ww. wyroku Sądu Okręgowego (k. 27-28 a.s., k. 121 a.r. tom II) oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005 roku (sygn. akt II UK 27/05) oddalający kasację ubezpieczonej złożonej względem wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 2 marca 2004 roku (k. 165-174 ar. tom II).

- wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2014r. (sygn. akt VII U 563/11) którym oddalono odwołanie S. G. (1) od decyzji z dnia 1 marca 2011r. znak: (...) oraz decyzji z dnia 1 marca 2012r. znak: (...) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 listopada 2015r. (sygn. akt III AUa 1340/14) oddalający apelację odwołującej od ww. wyroku Sądu Okręgowego (akta spraw VII U 563/11 oraz III AUa 1340/14),

- wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia

30 października 2013r. (sygn. akt VII U 1197/13) którym oddalono odwołanie S. G. (1) od decyzji z dnia 1 marca 2013r. znak: (...) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2015r. (sygn. akt III AUa 917/14) oddalający apelację odwołującej od ww. wyroku Sądu Okręgowego (akta spraw VII U 1197/13 oraz III 917/14),

- wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 3 marca 2015r. (sygn. akt VII U 977/14) którym oddalono odwołanie S. G. (1) od decyzji z dnia 1 marca 2014r. znak: (...) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 lutego 2017r. (sygn. akt III AUa 998/15) oddalający apelację odwołującej od ww. wyroku Sądu Okręgowego (akta spraw VII U 977/14 i III AUa 998/15).

Ponadto w dniu 17 maja 2006r. S. G. (1) złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o ponowne ustalenie prawa do emerytury nauczycielskiej od dnia 30 sierpnia 1988r. Organ rentowy rozpoznał ww. wnioski na podstawie decyzji z dnia 25 kwietnia 2007r. znak: (...) na podstawie którego odmówił zaliczenia okresu pracy odwołującej od 21 czerwca 1997r. do 31 sierpnia 1997r. ze względu na nieprzedłożenie przez odwołującą dodatkowych dokumentów. S. G. (1) odwołała się od powyższej decyzji oraz od decyzji z dnia 1 marca 2007 r. znak: (...), z dnia 25 kwietnia 2007 r. znak: (...), z dnia 1 marca 2008 r. znak: (...) z dnia 1 marca 2009 r. znak: (...) oraz z dnia 1 marca 2010 r. znak:

(...) do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, który wyrokiem z dnia 8 marca 2001r. (sygn. akt VII 5002/07) oddalił odwołania od ww. decyzji. Odwołująca złożyła apelację od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, która została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 października 2011r. (sygn. akt III AUa 639/11). Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015r. (sygn. akt II UK 259/12) Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w sprawie ww. wyroku (wniosek z 17.05.2006r. k. 32 a.s., decyzja ZUS z 25.04.2007r. k. 422 a.s., akta spraw o sygn. VII U 5002/07, III AUa 639/11 i II UK 259/12).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów znajdujących się zarówno w aktach sprawy, jak również w aktach rentowych odwołującej, a także aktach spraw z odwołania S. G. (1) od decyzji ZUS, które odbyły się przed tutejszym Sądem Okręgowym o sygnaturach: VII U 5002/07, VII U 463/11

i VII U 1197/13, przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie o sygnaturach III AUa 639/11, III AUa 1340/14 i III AUa 917/14 oraz Sądem Najwyższym o sygnaturze II UK 259/12. Sąd uznał dowody w postaci dokumentacji emerytalno-rentowej za bezsporne dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem jako dokumenty urzędowe cechują się one wysokim walorem dowodowym.

Wskazać także należy, że obszerny materiał dowodowy złożony przez ubezpieczoną w toku postępowania do akt sprawy nie zawierał jakichkolwiek nowych informacji skutkujących możliwością odmiennej analizy materiału zgromadzonego już w aktach rentowych. Z tych też względów Sąd

nie uwzględnił w ramach poczynionych ustaleń wyliczeń dokonanych i przedstawionych przez ubezpieczoną w postaci korekt albowiem sporządzone one zostały w oderwaniu od obowiązujących przepisów prawa oraz stanowiły jedynie subiektywne stanowisko ubezpieczonej, co do wysokości świadczenia jakie rzekomo powinna ona uzyskiwać. Zaznaczenia wymaga, że sprawa ubezpieczonej była wielokrotnie weryfikowana w ramach kolejnych postępowań sądowych toczących się od 1995 roku. Uwidacznia to zdaniem Sądu, że składane przez ubezpieczoną odwołania (pomimo wydanych wcześniej orzeczeń) w jakimkolwiek zakresie nie zmierzają do wyegzekwowania realnych praw należnych ubezpieczonej. W ocenie Sądu ubezpieczona wywiodła wadliwe wnioski z obowiązujących przepisów i od 1995 roku działała w błędnym przeświadczeniu o racjonalności swoich roszczeń. Niezależnie jednak

od powyższego w toku przedmiotowej sprawy, Sąd z dużą dbałością poddał weryfikacji stanowisko ubezpieczonej i skonfrontował je ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za jednoznaczny, nie budzący wątpliwości i wystarczający do wydania orzeczenia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania S. G. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. w przeważającej części podlegały odrzuceniu, z kolei odwołanie od decyzji z dnia 1 marca 2017 r. znak: (...), jako niezasadne, zostało oddalone.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się wokół wysokości przysługującego S. G. (1) świadczenia emerytalnego. Odwołująca zakwestionowała wszystkie wydane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzje dotyczące jej emerytury, począwszy od decyzji z dnia

4 sierpnia 1988 r. znak: (...) aż na decyzji z dnia 1 marca 2017 r. znak: (...) kończąc, jednocześnie podnosząc, że świadczenie

to zostało jej przyznane z pominięciem przepisów ustawy Karta Nauczyciela,

a jego wysokość została ustalona w sposób nieprawidłowy zarówno

w momencie jej przyznania, jak i w trakcie dokonywanych przez organ rentowy na przełomie lat przeliczeń i waloryzacji tego świadczenia. W tym zakresie Sąd dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego z całą stanowczością zauważa, że odwołująca się dokonała niewłaściwej, subiektywnej interpretacji przepisów prawa, co doprowadziło do powstania po jej stronie przeświadczenia o wadliwości decyzji wydanych przez organ rentowy.

Na wstępie należy zaznaczyć, że niniejsza sprawa nie mogła zostać rozpoznana we wnioskowanym przez odwołującą trybie postępowania nakazowego. Zgodnie z art. 476 § 2 i 3 k.p.c. sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych jest sprawa, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, dotyczące materii wymienionych w tych przepisach. W sprawach

z zakresu ubezpieczeń społecznych ustawodawca przewidział odrębny tryb postępowania, uregulowany w na tle przepisów art. 459 - 476 k.p.c. oraz

art. 477⁸ - 477^{14a} k.p.c., nadając mu charakter odwoławczy i kontrolny

w stosunku do decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Decyzja ta zapada

po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, a w późniejszym postępowaniu, wywołanym odwołaniem do sądu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z systemem orzekania w sprawach z tego zakresu, sąd rozstrzyga

o prawidłowości zaskarżonej decyzji. W sprawie, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, przedmiot sporu nie może więc wykraczać poza treść tej decyzji. Z kolei postępowanie nakazowe jest postępowaniem odrębnym, fakultatywnym, którego głównym celem jest ograniczenie postępowania dowodowego, a przez to skrócenie całego procesu. Zgodnie bowiem z art. 485 § 1 k.p.c. sąd wydaje nakaz zapłaty, jeżeli powód dochodzi roszczenia pieniężnego albo świadczenia innych rzeczy zamiennych. W sprawach rozpoznawanych w postępowaniu nakazowym przedmiotem analizy będzie rozważenie zasadności zgłaszanych przez powoda roszczeń w oparciu

o sformalizowany, przyspieszony tryb postępowania dowodowego, z kolei w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiotem postępowania jest merytoryczne zbadanie przez sąd ubezpieczeń społecznych prawidłowości rozstrzygnięcia organu rentowego w przedmiocie praw i obowiązków uczestników systemu ubezpieczeń społecznych. Tym samym z charakteru spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych nie wynika, aby mogły one zostać rozpoznane w trybie postępowania nakazowego.

Przechodząc do rozważań Sąd Okręgowy wskazuje, że należało podzielić stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, w jakim organ rentowy wskazywał na konieczność odrzucenia odwołania S. G. (1) od wskazanych przez nią w jego treści decyzji dotyczących wysokości jej emerytury poprzedzających decyzję z dnia 1 marca 2017 r. Odwołanie te podlegało odrzuceniu ze względu dwie odrębne podstawy prawne.

Po pierwsze, w ocenie Sądu Okręgowego, w zakresie odwołania S. G. (1) od decyzji z 5 grudnia 1995 r. znak: (...), z 20 września 1990 r. znak: (...), z dnia 25 czerwca 1997 r. znak:

(...), z 15 października 1999 r. znak: (...),

z 1 marca 2007 r. znak: (...), z 25 kwietnia 2007 r. znak: (...), z 1 marca 2008 r. znak: (...) z 1 marca 2009r. znak: (...) oraz z 1 marca 2010 r. znak: (...),

z 1 marca 2011 r. znak: (...), z 1 marca 2012 r. znak:

(...), z 1 marca 2013 r. znak: (...) oraz decyzji z 1 marca 2014 r. znak: (...) zachodzą przesłanki do uznania sprawy jako przedmiotowo i faktycznie osądzonej w myśl art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Zgodnie zaś z treścią tego przepisu sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi osobami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona, czyli zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Przepis ten powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c. który reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko pomiędzy tymi samymi stronami. O wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia oraz tożsamość stron (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012r., I UK 301/11). Wszczynające postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych odwołanie od decyzji organu rentowego pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. O tożsamości przedmiotu sporu świadczy nie tylko tożsamość żądania zawarta w poszczególnych wnioskach kierowanych do organu rentowego, lecz również stan faktyczny i prawny, jaki istniał w chwili zamknięcia rozprawy w poprzednim postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 1998 r., II UKN 105/98).

Jak wynika z ustaleń stanu faktycznego S. G. (1) odwoływała się od powyższych decyzji organu rentowego, a wszczynane

w efekcie powyższego sprawy kończyły się wyrokami oddalającymi bądź odrzucającymi odwołania wydawanymi przez Sąd Wojewódzki w Warszawie, Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Sąd Okręgowy Warszawa-Praga

w Warszawie. Każda ze wszczynanych przez odwołującą spraw była również przedmiotem analizy przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, który kilkakrotnie rozpatrywał apelacje odwołującej wnoszone od wyroków wydanych w jej sprawie przez ww. Sądy. Tym samym wszczynane przez odwołującą postępowania, w zakresie, w jakim odwołująca skarżyła powyższe decyzje, zostały prawomocnie zakończone. Ze stanowiska odwołującej w ramach odwołania S. G. (1) w dalszym ciągu nie zgadza się

z obliczeniem wysokości jej emerytury, a jej żądania są takie same, jak miało to miejsce w przypadku odwołań składanych w latach poprzednich.

Niemniej jednak odwołująca nie przedłożyła jakichkolwiek dokumentów,

w oparciu o które można by zweryfikować dokonane przez ZUS wyliczenia emerytury, bądź też dokonać jej przeliczenia z uwzględnieniem nowych okoliczności, takich jak dodatkowe okresy składkowe lub nieskładkowe czy też wyższe wynagrodzenie osiągnięte przez ubezpieczoną w danym okresie,

jak również nie wskazała żadnych nowych okoliczności, które mogłyby mieć wpływ na wysokość emerytury. Tym samym Sąd Okręgowy rozpoznając odwołania ubezpieczonej od skarżonych decyzji miał w istocie do czynienia

z tym samym zakresem przedmiotowym i faktycznym, jak miało to miejsce

w przypadku rozstrzygniętych już spraw, o których była mowa powyżej.

W konsekwencji, w powyższym zakresie odwołanie S. G. (1) podlegało odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. jako dotyczące sprawy prawomocnie osądzonej.

Po drugie, co się tyczy skarżonych przez odwołującą decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 4 sierpnia 1988 r. znak: (...),

z 10 października 1990 r. znak: (...), z 5 grudnia 1990 r. znak: (...), z 20 grudnia 1990 r. znak: (...), z 5 marca 1991 r. znak: (...), z 1 sierpnia 1991 r. znak: (...),

z 25 listopada 1991 r. znak: (...), z 5 grudnia 1991 r. znak:

(...), z 5 stycznia 1992 r. znak: (...), z 5 marca 1992 r. znak: (...), z 5 kwietnia 1992 r. znak: (...),

z 5 grudnia 1992 r. znak: (...), z 5 marca 1993 r. znak: (...), z 5 grudnia 1993 r. znak: (...), z 5 marca 1994 r. znak: (...), z 5 czerwca 1994 r. znak: (...),

z 5 grudnia 1994 r. znak: (...), z 5 marca 1995 r. znak: (...), z 5 grudnia 1995 r. znak: (...), z 5 maja 1996 r. znak: (...), z 23 sierpnia 1996 r. znak: (...), z 20 lutego 1997 r. znak: (...), z 15 maja 1997 r. znak: (...),

z 23 lipca 1997 r. znak: (...), z 22 sierpnia 1997 r. znak:

(...), z 19 lutego 1998 r. znak: (...), z 24 sierpnia 1998 r. znak: (...), z 21 maja 1999 r. znak: (...),

z 1 czerwca 1999 r. znak: (...), z 26 lipca 1999 r. znak:

(...), z 24 maja 2000 r. znak: (...), z 22 stycznia 2001 r. znak: (...), z 26 lutego 2001 r. znak: (...), z 24 maja 2001 r. znak: (...), z 12 grudnia 2001 r. znak: (...), z 22 maja 2002 r. znak: (...), z 18 października 2002 r. znak: (...), z 2 stycznia 2003 r. znak: (...), z 21 lutego 2003 r. znak: (...), z 1 marca 2004 r. znak: (...), z 1 marca 2006 r. znak: (...), z 3 marca 2006 r. znak: (...), z 10 października 2009 r. znak: (...), z 2 marca 2015 r. znak: (...) oraz 1 marca 2016

r. znak: (...), to zdaniem Sądu Okręgowego podlegały one odrzuceniu jako spóźnione. Zgodnie bowiem z art. 477⁽⁹⁾ § 1 i 3 k.p.c. odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od dnia doręczenia decyzji. Sąd odrzucił odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Z poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń wynika, że odwołująca nie skarżyła powyższych decyzji organu rentowego w drodze odwołania, nie były one więc przedmiotem analizy przez sąd odwoławczy – sąd ubezpieczeń społecznych. Niemniej jednak w przypadku każdej z nich wniesienie odwołania nastąpiło dopiero przy okazji zaskarżenia decyzji z dnia 1 marca 2017 r.

Tym samym zaskarżenia każdej z wyżej wymienionych decyzji nastąpiło

z uchybieniem terminu, o którym mowa w art. 477⁽⁹⁾ § 1 k.p.c. Co prawda § 3 ww. przepisu przewiduje ewentualną możliwość usprawiedliwienia uchybienia terminowi przez odwołującego, który winien wykazać, że przekroczenie terminu nie było nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od niego, jednakże żadna z tych okoliczności w niniejszej sprawie nie nastąpiła. Już sam bowiem fakt, że pierwotne zaskarżenie wymienionych wyżej decyzji, których daty wydania przypadają przecież na przełom lat 1988-2016, wskazuje, że odwołująca dopuściła się nadmiernego chybienia terminowi, a wręcz uchybienia rażącego, skoro zaskarżenie ww. decyzji w drodze odwołania zostało dokonane w wielu przypadkach z kilkunastoletnim, a nawet wieloletnim opóźnieniem. Za nadmierne opóźnienie można również uznać odwołanie się od decyzji z marca 2015 czy 2016 roku. Jednocześnie odwołująca w treści odwołania oraz pism procesowych nie podjęła nawet próby wytłumaczenia z jakich powodów do powyższych uchybień terminom na złożenie odwołania doszło, choć w ocenie Sądu nawet w przypadku przedstawienia przez odwołującą argumentacji w tym zakresie trudno byłoby uznać ją za zasadną mając na względzie rażące opóźnienie towarzyszące podjęciu przez nią decyzji o zaskarżeniu decyzji organu rentowego. Tym samym Sąd Okręgowy uznał, że w zakresie wymienionych wyżej decyzji odwołanie S. G. (1) podlegało odrzuceniu na podstawie art. 477⁽⁹⁾ § 3 k.p.c. jako dokonane z uchybieniem ustawowego terminu.

W zasadzie odwołanie S. G. (1) podlegało merytorycznemu rozpoznaniu jedynie w zakresie zakwestionowania przez odwołującą decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 marca 2017 r. znak: (...). Z uwagi zatem na fakt, że zaskarżona przez wnioskodawczynię decyzja z dnia 1 marca 2017 r. dotyczy waloryzacji emerytury, przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy waloryzacja została dokonana w sposób zgodny z prawem.

Zgodnie z treścią art. 88 ust. 1-4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U.

z 2017r. poz. 1383 z późn. zm.) emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 1 marca roku kalendarzowego. Sposób waloryzacji określa ust. 2 i 3 cytowanego przepisu, w myśl których waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację. Waloryzacja obejmuje emerytury

i renty przyznane przed terminem waloryzacji, a w wyniku jej przeprowadzenia kwota świadczenia nie może ulec obniżeniu. Jak wskazuje art. 89 ust. 1 - 3 i 6 tej samej ustawy wskaźnik waloryzacji to średnioroczny wskaźnik cen towarów

i usług konsumpcyjnych w poprzednim roku kalendarzowym zwiększony o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim roku kalendarzowym. Wskaźnikiem cen towarów i usług konsumpcyjnych jest średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów albo średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, jeżeli jest on wyższy od wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych dla gospodarstw domowych emerytów i rencistów. Zwiększenie o co najmniej 20% realnego wzrostu przeciętnego wynagrodzenia jest przedmiotem corocznych negocjacji, w ramach Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, przeprowadzanych w czerwcu, w roku poprzedzającym waloryzację. Wskaźnik waloryzacji ogłasza minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego w drodze komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", biorąc pod uwagę wskazane wyżej wskaźniki i wysokość zwiększenia.

W 2017 roku waloryzacja podlegała zasadom określonym w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017r. poz. 2). Zgodnie z ww. przepisami waloryzacja od dnia 1 marca polega na podwyższeniu kwoty świadczenia, w wysokości przysługującej w dniu 28 lutego 2017 r., wskaźnikiem waloryzacji, ustalonym zgodnie z art. 89 zmienianej ustawy emerytalnej nie mniej niż o kwotę 10 zł. Waloryzacja podstawy wymiaru świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polega na pomnożeniu podstawy wymiaru świadczenia przez wskaźnik stanowiący iloraz zwaloryzowanej kwoty świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i kwoty tego świadczenia ustalonej na dzień poprzedzający termin waloryzacji.

W ocenie Sądu Okręgowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. prawidłowo dokonał waloryzacji przysługującego wnioskodawczyni świadczenia. Wysokość zwaloryzowanej emerytury została ustalona według obowiązujących przepisów prawa, na podstawie prawidłowego wskaźnika waloryzacji. Jak wynika bowiem z komunikatu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 10 lutego 2017 r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2017 roku (M. P. z 2017r., poz. 2) wskaźnik waloryzacji emerytur i rent w 2017 roku wynosi 100,44% i taki też wskaźnik został zastosowany przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji. Nadto, wskaźnik ten, stosownie do powołanych wyżej przepisów, został pomnożony przez kwotę świadczenia ustalonego na ostatni dzień lutego 2017 roku, tj. 2.946,03 zł. Tym samym stwierdzić należy, że w świetle treści przywołanych wyżej przepisów organ rentowy w sposób prawidłowy dokonał waloryzacji emerytury wnioskodawczyni, a co za tym idzie, odwołanie należało uznać za bezzasadne.

Zważyć także należy, że odwołująca nie kwestionowała w rzeczywistości sposobu waloryzacji emerytury. Jej zarzuty stanowiły w istocie powielenie tych, jakie formułowała już wcześniej, odwołując się od wcześniejszych decyzji w kwestii ponownego przeliczenia świadczenia oraz waloryzacji emerytury.

Jak wyjaśniono powyżej, w tamtych sprawach postępowania zostały jednak bądź to prawomocnie zakończone, bądź też decyzje organu rentowego nie były przez odwołującą kwestionowane w drodze odwołania do sądu ubezpieczeń społecznych. W niniejszej sprawie wnioskodawczyni po raz kolejny podnosi te same argumenty, które nie zostały podzielone przez organ rentowy ani Sąd. Jednakże odwołanie od niniejszej decyzji nie może być sposobem na podważanie innych, prawomocnych decyzji w zakresie wysokości świadczenia, jak chce skarżąca. Jak już zostało wskazane zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy przez sąd wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r. o sygn. II UZ 49/09 oraz z dnia 18 marca 2008 r. sygn. II UZ 4/08). Przedmiotem niniejszej sprawy - jak to wynika z zakresu zaskarżonej decyzji - była jedynie wysokość świadczenia po waloryzacji. Tym samym w niniejszej sprawie Sąd nie badał żadnych innych okoliczności oprócz tych wynikających z zakresu decyzji z dnia 1 marca 2017 r., gdyż jedynie od tej decyzji zostało skutecznie wniesione odwołanie. W konsekwencji Sąd nie miał możliwości rozpoznać pozostałych żądań odwołującej w zakresie

ponownego przeliczenia przysługującej jej emerytury czy też stwierdzenie, że przyznane jej od dnia 30 sierpnia 1988 r. świadczenie nie stanowi emerytury nauczycielskiej. Jeżeli zdaniem skarżącej istnieją dowody lub okoliczności, dotychczas nieznanne organowi rentowemu, które pozwoliłyby na podwyższenie świadczenia, odwołująca winna złożyć w tym przedmiocie stosowny wniosek do organu rentowego.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy odrzucił odwołanie S. G. (1) we wskazanym wyżej zakresie na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 477⁹ § 3 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku. Biorąc z kolei pod uwagę ustaloną na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego prawidłowość decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 marca 2017 r. w zakresie dokonania waloryzacji pobieranej przez wnioskodawczynię emerytury Sąd Okręgowy oddalił odwołanie S. G. (1) na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekając jak w punkcie 2 sentencji wyroku.

SSO Renata Gąsior

Zarządzenie: (...)

(...)